

vel at mærke med al mulig Skaansomhed og Hensyntagen til de Enkelte, som Undtagelserne komme til at ramme. Jeg holder mig forvisset om, at ogsaa dette Forslag vil blive undergivet en omhyggelig Prøvelse enten i et selvstændigt Udvalg eller i det sammeldvalg, som behandler Toldssagen, og jeg tror, at de, der have særlig Interesse for den indenlandske Tobaksdyrkning, kunne være ganske rolige for, at det Udvalg, som dette Thing vil nedsætte, vil tage alt skyldigt Hensyn til disse Interesser.

Monrad: Jeg maa tilstaa, at der er Noget ved dette Lovforslag, som ogsaa gaar mig imod. En Indskrænkning i Brugen af Jorden, forekommer mig, er ikke meget tiltalende. Efter de Dplysningen, som ere givne af et Medlem her i Thinget, har det jo vist sig, at Tobaksdyrningen dog paa sine Steder har saa stor Betydning, at den kan give Jorden en forhøiet Værdi, at de Jorder, der indkjøbes for at anvendes til Tobaksdyrkning, betales med en forholdsvis høi Pris. Dette viser altsaa, at Dyrkningen, om den end ikke er saa fuldkommen som mange andre Steder, dog virkelig kan tjene til at have Jordernes Værdi. Jeg kan heller ikke negte, at det forekommer mig, at man har været altfor villig til at nedsætte og tale Dndt om den danske Tobaksavl. — Det er faldet i min Lod hos en Mand paa en af de sydlige Der at ryge en af ham selvproduceret Tobak, og den var virkelig meget antagelig. Naar den indenlandske Tobak i den Grad er bleven nedsat, maa vi betænke, at det kan være begrundet i mange særlige Forhold. Lad os anvende den samme Omhyggelighed paa Tobaksdyrkingen, som er anvendt f. Ex. paa Smørproduktionen, saa tvivler jeg ikke om, at vi vilde kunne faae et meget ordentligt Produkt ud af den. Det gjælder maasse om at vælge visse bestemte Arter Tobak, som kunne egne sig særlig for vort Klima; det gjælder maasse ogsaa med Hensyn til hele den overordentlig vigtige Behandlingsmaade af Tobakken, efterat være avlet. Jeg vil derfor ubetinget foretrække, hvis man skal gjøre Noget, da at bestatte Tobakken. Jeg kan maasse give den høitærede Finantsminister Ret i, at det maa være en Arealstat, men man behøver jo ikke at sætte Staten saa høit, at den skal være ødelæggende; det kunde være en langt lempeligere Bessatning end den af den høitærede Finantsminister foreslaaede, en Bessatning, som ikke vil komme til at virke saa ødelæggende, som han mente. Det forekommer mig, at der vil være Anledning til at følge den samme Grundsætning, som vi her have fulgt med

Hensyn til Produktionen af Sukker. Der ere vi gaade ind paa at bestatte den indenlandske Sukker. Naar man imidlertid lader den indenlandske Tobaksavl fri for Bessatning, stiller man den jo i samme Forhold som den indenlandske Ost. Der er jo Sagen, der mener, at der paa den indenlandske Ost bør lægges en Skat, som kunde svare til den Told, der paalægges Ostene, som komme fra Udlandet. Men man kan jo vælge en Midbelvei og, hvis man dertil finder Anledning, lægge en lempelig Arealstat paa Tobakken. Udvides Dyrkningen og tager et betydeligt Opsving, er der jo altid Midler til at forhøje Staten.

Tauber: Uden at inblade mig videre paa Sagens Realitet maa jeg gjøre den meget ærede Minister opmærksom paa, at de to Medlemmer, som for to Aar siden indbragte et Toldlovsforslag og der optog en Bemærkning om Foranstaltninger imod den indenlandske Tobaksavl, under de daværende Partiforhold ikke repræsenterede det daværende Things Flertal, og der foreligger ikke noget som helst Indicium for, hvorledes denne Sals Flertal er fundet i denne Sag.

Finantsministeren (Estrup): Dertil skal jeg kun bemærke, at, om vedkommende Forslagsstillere vare mest tilbøielige til at gaa ind paa at bestatte den indenlandske Tobaksavl eller til at forbyde Tobaksavl, derom foreligger Intet. Jeg har kun noteret det, som forelaa, nemlig at vedkommende Forslagsstillere ansaa det for nødvendigt at træffe Foranstaltninger ligeoverfor den indenlandske Tobaksdyrkning samtidig med, at den ny Toldlov traadte i Kraft.

Chr. Jensen: Jeg skal overfor den høitægede Finantsminister udtale, at jeg meget godt vidste, at der er temmelig store Arealer her i Landet, som have Fredstovsforpligtelse. Men det er et stort Spørgsmaal, om denne Forpligtelse for de paagjældende Eiendomme ikke allerede nu er et meget forødelst System. Jeg skal villig indrømme, at der maasse har været Tider, hvor det fuldstændig har været paa sin Plads. Der maatte saaledes tages særligt Hensyn til, dengang da vi skulde bygge vore Krigsskibe af Træ, at vi da kunde faae det Træ, som var nødvendigt dertil, her i Landet. Det var maasse aldeles nødvendigt. Der kunde maasse ogsaa ved Fredstovssystemet være Skønhedshensyn at tage i Betragtning; men ikke desto mindre tror jeg ikke, at den høitærede Finantsminister var overordentlig heldig i at anstille en Sammenligning mellem dette [og Forbudet mod To-